

Szerinted el?

PRÓZA - LXII. évfolyam, 19. szám, 2018. május 11.

– Olyan vagy, mint egy szű – mondta Berti bácsi, és letett egy szilvماغot a műanyag asztalra, a porcelántál mellé, két falevél árnyéka között beeső fényfoltba. Károly először értetlenül nézett az öregre, aztán bólintott egyet. Úgy sejtette, arra céloz, hogy járatokban éli az életét. Egyetértett vele, de ahogy a barátok találó megjegyzései szoktak, ez is felkarcolt valamit belül.

– Nem is tudod, milyen a szű, ugye?

Károly megvonta a vállát, mosolyféleséget erőltetett az arcára, amiről úgy érezte, jól palástolja vele a tanácsstalanságot. Igyekezett inkább azt mutatni, hogy érdeklődik. Számtalanszor felvette öntudatlanul ezt a pózt, amikor még a tanárban ültek, vagy Berti irodájában egy-egy hosszú nap végén, és másról sem beszélgettek, mint hogy mi lehetne, ha. Ha nem azzal foglalkoznának, hogy a tanítványaikat beletuszkolják a megfelelő járatokba, hogy aztán menjenek azokban tovább, amit nagyvonalúan úgy szerettek nevezni, hogy *a maguk útján*, mi lenne, ha másképp csinálnák, hol lehetne vagy kellett volna máshogy dönteni, elemezték hosszan, hol voltak azok a pontok, amikor mégis, a rendszer minden hibája ellenére is sikerült valakiket tényleg segíteni ebben a darálóban. Néha előkerült egy kis bor, amikor már szinte senki nem volt az épületben, és mire elfogyott, megállapították, hogy ma is jól tett a világnak, hogy megváltották.